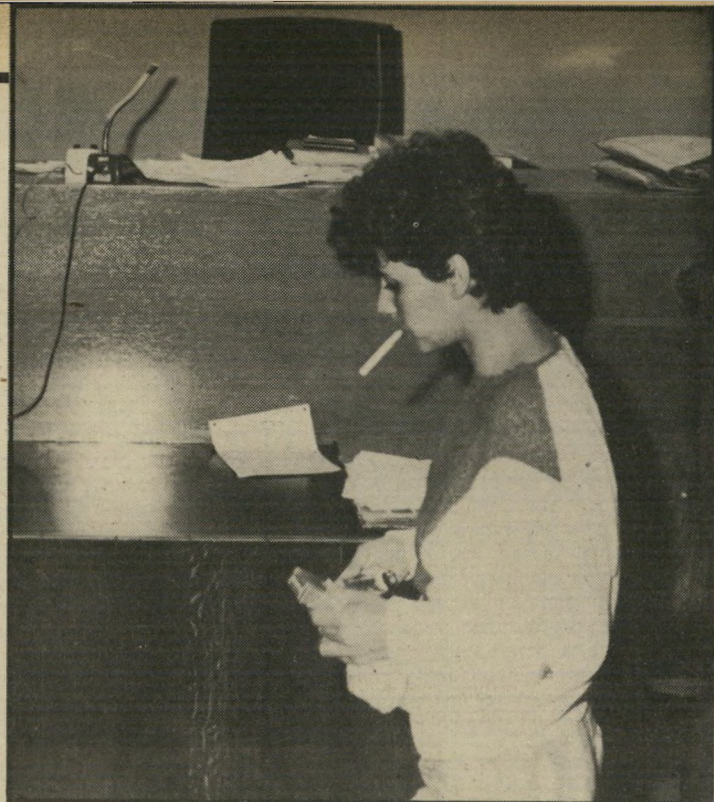

סוּזי אלימלך
(מימין) היחה
מוכנה להודות
בהריגה נדי
שחברה, אריה
אייש (משמאל)
ישא אותה או
לפחות יעשה
לה ילד

הודאה בהריגה תמורת נשואין!

רעותה. ואומנם היה קשה להבין את הלך-המחשבה של סוּזי, מדוע הציעה הצעה כזו, אם אומנם איננה אשמה בעצמה?

התובעת הביאה לפני השופטת, שושנה ברמן, עוד קטע מההקלטה, שבו אומרת סוּזי לאהובה: "לקחתי כבר על עצמי תיקים שלך וישבתי"

כאשר התעקשה התובעת לחקור אותה שוב ושוב על הצעתה להודות באשמה, פרצה סוּזי לבסוף בככי על דוכן-העדים. הסניגוריים טוענים כי סוּזי, המבוגרת בכמה שנים מאייש, קשורה אליו מאוד ואוהבת אותו. כאשר ראתה כי בתיק זה עלולים שניהם ללכת לבית-הסוהר לשנים רבות, אם יורשעו, חישבה כי יתכן שכאשר תצא מהכלא לא תוכל כבר ללדת, ותפסיד את חוויית האמהות. ועל כן, ואולי גם כדי לקשור אליה את הגבר שאותו היא אוהבת כל-יך, ואשר איתו היא מחלקת את חייה מזה חמש שנים, חשבה על עיסקה מסוג זה.

בזמן חקירתם של השניים ניסתה המיטרה כל תרגיל הדוּעוּ לה, כדי להשיג ראיות נגדם. לתאו של אייש הוכנס עציר אחר, שהיה שתול בידי המיטרה, והוא ניסה לרובב אותו כדי שידע לפניו באשמה. אחרי-כך הבטיחו החוקרים לאייש שאם יהיה מוכן לספר את האמת, יתירו לו להיפגש עם סוּזי. לשם-כך הירשו לו לכתוב לה פתק, והבטיחו למסור לה אותו. אייש כתב את הפתק, ואחרי-כך נפגש עם סוּזי בבית-המעצר. פגישתם של השניים הוקלטה וצולמה במצלמת זייריא, ללא ידיעתם.

הפתק, ככתב-ידו של אייש, הוגש לבית-הדין, והסניגוריים ביקשו להזמין את העציר שנשתל בתאו של אייש, אולם המיטרה ביקשה חסיון על זהותו. לבסוף באו הצדדים לידי הסכמה כי בחודש מאי, בשיבה הבאה של בית-הדין, יובא אדם זה להעיד, כאשר הוא בתחפושת. הסניגוריים טוענים כי עציר זה פיתה את אייש למסור עדות-שקר, להאשים את סוּזי ולהסיט אותו מהגירסה המקורית שעליה עורנו עומד עד היום.

מעניין כיצד יסתים המישפט, ואם ימצא בית-הדין שאיש אשם בשניים אש-מים או זכאים. אבל עוד יותר מעניין מה יקרה ביחסיהם האישיים של בני-הזוג, אחרי המישפט. האם יעריך הגבר את מסירתה ונאמנותה של סוּזי וישא אותה לאשה, או לפחות יעשה לה ילד?

שאם היא תודה, היא לא תקבל כלי-כך הרבה שנים, כי היא אשה, אבל אילו הייתי אשם, הרי לא הייתי מהסס בכלל כאשר סוּזי הציעה לקחת על עצמה את האשמה תמורת חתונה. הרי הייתי מבטיח לה את השמיים, ובהקלטה שומעים שאני לא נלהב."

עדות בתחפושת

התובעת חקרה גם את סוּזי על משמעות המילים שבהן הציעה לאייש הודאה תמורת נישואין. "האם את כלי-כך פראיריות, כלי-כך לא שווה כלום, שאת צריכה לקחת על עצמך עונש של 10 שנים על דבר שלא עשית, כדי שהוא יתחתן איתך?" שאלה התובעת את הנאשמת, כדבר אשה אל

תובעת חן כאשה אל אשה

יריה מאקדחו של חנניה, והם, שלא ידעו כלל אם נפצע, ברחו מהמקום כשהם לוקחים את נישקו ומשליכים אותו בגן ציבורי. לדיכורי הנאשמים, לא היה בינם כלל אקדח נוסף, והם לא ירו בקורבן.

סוּזי היא גרושה בת 31, בעלת שיער קצר ומתולתל, המתגוררת עם אייש בן ה-27 זה שנים רבות. בתיקוה כי ישא אותה לאשה. בין השניים היו משברים ופרידות בגלל שאלת הנישואין. אך תמיד חזרו לחיות ביחד. אייש הוא גבר תמיר, בעל שפם מטורח ואישיות יהירה. סוּזי יושבת כיום בבית-הסוהר בגלל עבירה קודמת שבה הורשעה: גניבת שרשרת-זהב.

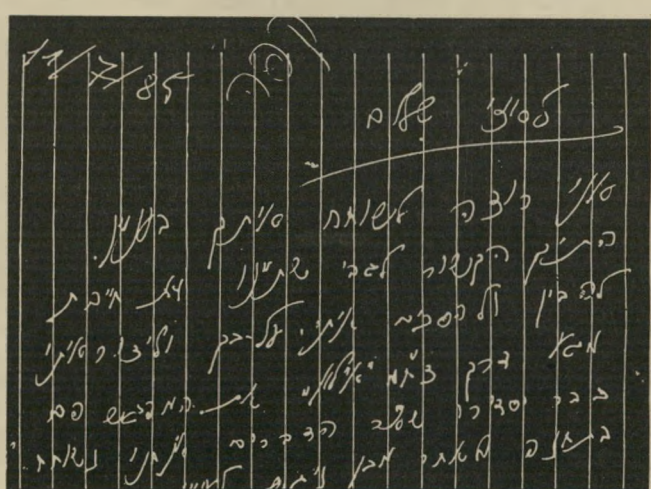
אחרי הקטטה בדירתם בבת-ים, שבה נהרג השכן הצעיר שהשתחרר רק שבועיים לפני כן מבית-הסוהר, ברחו בני-הזוג לדירת יריד בתל-אביב, והסתתרו שם במשך יומיים. לדיכוריהם, חששו מפני הדייר חמוס-המוח והחילו עד יעבור זעם. ביתניים קראו בעיתון כי חנניה נמצא מת בדירתו, וכי המיטרה חושדת בהם ברצח ומחפשת אותם. אז שקל אייש להסגיר את עצמו למיטרה, והתייעץ עם בני-מישפחתו.

התובעת טוענת כי השניים סיפרו לחבר, שאצלו התחבאו, כי אייש אומנם שלף אקדח, וכי סוּזי היא אשר ירתה בקורבן. אולם מרגע מעצרים מכחישים השניים גירסה זו. בחקירה אמרו להם השוטרים כי יש ראיות בליסטיות ופתולוגיות שהקורבן לא ירה בעצמו, וכי הוכח שהוא נורה ממרחק של שני מטרים.

אז נכנסתי ללחץ, וחשבתי שאפילו אם אני אומר את האמת הם שמו אותי ברחוב-ללא-מוצא, העיר אייש בבית המישפט. בתשובה לשאלות סניגורו, עורך-הדין רויד יפתח, אמר כי חשב לרצח להעביר את האשמה על סוּזי, מכיוון שאשה תקבל עונש קל יותר מגבר. "אז חשבתי שזה לא צודק, זו אשמת הריגה, ואם מרשעים אותי זה עניין ל-15 שנים. אז אמרתי לסוּזי

סוּזי ואריה נאשמים בכך שהרגו את חנניה וקנין, שהיה דייר בדירתם, בחודש יוני 1985. אחרי מריבה שבה שלף חנניה אקדח ואיים על בני-הזוג. על פי גירסת התביעה שלף אז גם אייש אקדח שהביא איתו, והיכה בו על ראשו של חנניה. המכה גרמה לחבורה גדולה על ראשו של הקורבן, ופרקה לחתיכות את מחסנית האקדח של

אני מוכנה לעשות את העיסקה הזאת אם תחתן איתי" נשמע קולה המוקלט של תמר ("סוּזי") אלימלך. האשה הצעירה, בעלת הגוף הנערי והפנים החמודות, היתה מוכנה להודות באשמת הריגה, ולקבל עונש-מאסר של שנים רבות, כדי שאהובה, אריה אייש, שאיתו היא חיה מזה חמש שנים,

קטע מהפתק של אייש, ילד אפשר לסדר!

אייש, אז, על-פי גירסת התביעה, נטלה סוּזי את אקדחו של הקורבן וירתה בו את היריה הקטלנית. סוּזי ומאחבה עזבו את דירתם במרוצה, כשהם לוקחים איתם את שני כלי-הנשק.

"זה לא צחוק!"
לעומת גירסת התביעה טוע-
נים בני-הזוג כי אומנם חנניה איש
עליהם, והאשים אותם שבצעו פריצה
לחדרו וגנבו משם תכשיטים יקרים
שהיו שייכים לו. אולם במריבה נפלטה

ישא אותה לאשה. כך טענה התובעת דבורה חן, במישפט נגד השניים. "אילו הייתי אשם, הרי הייתי קופץ על הצעה ומבטיח לה עולם ומלואו!" אמר אייש בעדותו בבית-הדין. כאשר הכחיש את מעשה-ההריגה, ואומנם, בהקלטה נשמע קולו העונה לסוּזי: "על זה לא חשבתי. מה את רוצה, שאני אשקר אותך?" וסוּזי, לאחר ששתקה רגע, אמרה: "טוב, אז לפחות תעשה לי ילד!" על כך ענה הגבר: "את זה אני יכול לסדר!"